

ಸದ್ಗುಗದ್ದಲ ನಮ್ಮ ಬದುಕನ್ನು ಎಷ್ಟರಮಟ್ಟಿಗೆ ಆವರಿಸಿಕೊಂಡಿದೆಯೆಂದರೆ, ಸಣ್ಣ ಮೌನವೂ ನಮಗೆ ಅಸಹನೀಯವೆನಿಸಿಬಿಡುತ್ತದೆ. ಪ್ರಸಕ್ತ ಮನೆಗಷ್ಟೇ ದೈನಿಕವನ್ನು ಸೀಮಿತಗೊಳಿಸಿಕೊಂಡಿರುವವರಿಗೆ ಆಗುತ್ತಿರುವ ಕಸಿವಿಸಿಗೆ, ಸದ್ಗುಗದ್ದಲದೊಂದಿಗೆ ಮನಸ್ಸಿಗಾಗಿರುವ ಕಸಿಯೇ ಕಾರಣವಾಗಿದೆ. ಪ್ರಕೃತಿ ನಮಗೊಂದು ಅವಕಾಶ ಕಲ್ಪಿಸಿದೆ. ಮೌನದ ಮಹತ್ವವನ್ನು ಮತ್ತೊಮ್ಮೆ ಅರ್ಥ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುವ ಅವಕಾಶವಿದು.

ಒಂಟಿತನವನ್ನೇ ಏಕಾಂತ ಎಂದು ಅನೇಕರು ಭಾವಿಸಿದ್ದಾರೆ. ಅದು ಹಾಗಲ್ಲ. ಮನೆಯಲ್ಲಿರುವುದು, ಮನೆಮಂದಿಯೊಂದಿಗಿರುವುದು ಏಕಾಂತವಲ್ಲ. ಹಾಗೆಂದು ಅದು ಲೋಕಾಂತ ಎಂದು ಭಾವಿಸುವ ಸ್ಥಿತಿಯೂ ಅಲ್ಲ. ವಿಚಿತ್ರವಾದ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ನಾವು, ನಮ್ಮನ್ನೊಳಗೊಂಡ ಜಗತ್ತು ಸಿಲುಕಿಕೊಂಡಿರುವ ಸಂದರ್ಭ ಇಂದಿನದು.

ಮನೆಯಲ್ಲಿರುವುದು ನಮ್ಮಲ್ಲಿ ಅನೇಕರಿಗೆ ಒಂಟಿತನದ ಬೇಸರವನ್ನುಂಟುಮಾಡಿದೆ. ಇದಕ್ಕೆ ಕಾರಣ, ನಗರದ ಯೌವನಕ್ಕೆ ನಾವೆಲ್ಲ ಸೋತಿರುವುದೇ ಆಗಿದೆ. ಈ ಹೊತ್ತಿನ ಅಗತ್ಯ ಯೌವನದ ಕಾವನ್ನು ಸ್ವಲ್ಪ ದಿನಗಳ ಮಟ್ಟಿಗಾದರೂ ನೀಗಿಕೊಂಡು ಗ್ರಾಮಜೀವನದ ಪ್ರೌಢಾವಸ್ಥೆಯನ್ನು ಪ್ರದರ್ಶಿಸುವುದು. ಏನಾ ಪ್ರೌಢತೆ? ಬಾಲ್ಯದ ದಿನಗಳ ನೆನಪುಗಳ ನವಿಲುಗರಿಗಳನ್ನೊಮ್ಮೆ ನೇವರಿಸಿದರೆ ಸಾಕು, ಆ ಪ್ರೌಢತೆ ಏನೆಂಬುದು ಹೊಳೆದುಬಿಡುತ್ತದೆ. ಹಾಂ, ಇಲ್ಲಿನ ಪ್ರೌಢತೆ ಎನ್ನುವುದು ವಿಕಾರಕ್ಕೆ ಸಂಬಂಧಿಸಿದ್ದಲ್ಲ, ಬದುಕಿನ ಅರ್ಥಪೂರ್ಣತೆಗೆ ಸಂಬಂಧಿಸಿದ್ದು. ಮಗುವಿನ

ಮುಗ್ಧತೆಯಲ್ಲಿ, ಮಾಗಿದ ಜೀವದ ಅನುಭವದಲ್ಲಿ ಸಾಧ್ಯವಾಗುವ ಪಕ್ವತೆಯಿದು. ಹಾಗೆಂದು ಇದೇನೋ ಘನವಾದುದು ಎಂದುಕೊಳ್ಳಬೇಕಾಗಲ್ಲ. ಸರಳ ಬದುಕಿನ ಚಿತ್ರಗಳನ್ನು ಮನೆಮಂದಿಯೆಲ್ಲ ಟೀವಿಗೆ ಬೆನ್ನು ಹಾಕಿ ಕೂತು ಹರಟುತ್ತ ಕೂರುವುದು, ಒಟ್ಟಿಗೆ ಊಟ ಮಾಡುವುದು, ಕಷ್ಟಸುಖ ಹಂಚಿಕೊಳ್ಳುವುದು - ಇಂಥ ಸರಳ ಸಂಗತಿಗಳಲ್ಲೇ ಬದುಕಿನ ಚೆಲುವಿರುವುದು, ಇದುವೇ ಗ್ರಾಮಜೀವನದ ಪ್ರೌಢತೆ.

ಸುಮ್ಮನೆ ನೆನಪಿಸಿಕೊಳ್ಳಿ, ಮನೆ ಮಂದಿಯೆಲ್ಲ ಒಟ್ಟಿಗೆ ಕೂತು ಹರಟಿ, ಮನಬಿಟ್ಟಿ ನಕ್ಕು, ಎಷ್ಟು ಕಾಲವಾಯಿತು? ನಗರದಲ್ಲಿ ಸಮಯವೆನ್ನುವುದು ತುಟ್ಟಿ, ಹಳ್ಳಿಗಳಲ್ಲಿ ಹಾಗಲ್ಲ. ಅಲ್ಲಿ ಕಾಲವೆನ್ನುವುದು ಕುಂಟುತ್ತದೆ; ನಗರಗಳಲ್ಲೋ ಗಡಿಯಾರವನ್ನು ಕಾಲಿಗೆ ಕಟ್ಟಿಕೊಂಡೇ ಬದುಕುತ್ತೇವೆ.

ಮತ್ತೆ ಏಕಾಂತದ ವಿಷಯಕ್ಕೆ ಬರೋಣ. ಏಕಾಂತವನ್ನು ಸಿದ್ಧಿಸಿಕೊಳ್ಳುವ ನಿಟ್ಟಿನಲ್ಲಿ ಮೊದಲ ಮೆಟ್ಟಿಲು, ಮನೆಮಂದಿಯೊಂದಿಗೆ ಬೆರೆಯುವುದು. ಆ ಬೆರೆಯುವಿಕೆಯಲ್ಲಿ ಮನಸ್ಸಿನ ಕಿಲುಬುಗಳೆಲ್ಲ ಕರಗಿ ತಿಳಿಯಾಗುತ್ತಾ ಹೋದಂತೆ ಬದುಕಿನ ಚೆಲುವಿನ ಪುಟಗಳು ಸಾಕ್ಷಾತ್ಕಾರಗೊಳ್ಳುತ್ತಾ ಹೋಗುತ್ತವೆ. ಮನೆಮಂದಿಯ ಸಾಂಗತ್ಯದಲ್ಲಿ ಉಲ್ಲಾಸ ಕಂಡುಕೊಂಡ ಮನಸ್ಸು, ನಂತರದ ಹಂತದಲ್ಲಿ ತನ್ನೊಂದಿಗೆ ತಾನು ಮಾತನಾಡಿಕೊಳ್ಳುವುದನ್ನೂ ಕಲಿಯುತ್ತದೆ. ಆ ಕಲಿಕೆಗೊಂದು ಅವಕಾಶವನ್ನು 'ಕೊರೊನಾ ಕಾಲಘಟ್ಟ' ಕಲ್ಪಿಸಿದೆ.

ಸದ್ಗುಗದ್ದಲ ನಮ್ಮ ಬದುಕನ್ನು ಎಷ್ಟರಮಟ್ಟಿಗೆ ಆವರಿಸಿಕೊಂಡಿದೆಯೆಂದರೆ, ಸಣ್ಣ ಮೌನವೂ ನಮಗೆ ಅಸಹನೀಯವೆನಿಸಿಬಿಡುತ್ತದೆ. ಪ್ರಸಕ್ತ ಮನೆಗಷ್ಟೇ ದೈನಿಕವನ್ನು ಸೀಮಿತಗೊಳಿಸಿಕೊಂಡಿರುವವರಿಗೆ ಆಗುತ್ತಿರುವ ಕಸಿವಿಸಿಗೆ, ಸದ್ಗುಗದ್ದಲದೊಂದಿಗೆ ಮನಸ್ಸಿಗಾಗಿರುವ ಕಸಿಯೇ ಕಾರಣವಾಗಿದೆ. ಪ್ರಕೃತಿ ನಮಗೊಂದು ಅವಕಾಶ ಕಲ್ಪಿಸಿದೆ. ಮೌನದ ಮಹತ್ವವನ್ನು ಮತ್ತೊಮ್ಮೆ ಅರ್ಥ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುವ ಅವಕಾಶವಿದು. ಒಂಟಿತನ, ಆ ಮೂಲಕ ಏಕಾಂತದ ಸುವಿವನ್ನು ಅನುಭವಿಸುವುದಕ್ಕೆ ನಮ್ಮನ್ನು ನಾವು ಸಜ್ಜುಗೊಳಿಸಿಕೊಳ್ಳುವ ಸಂದರ್ಭವಿದು. ಈ ಅವಕಾಶವನ್ನು ನಾವು ಬಳಸಿಕೊಳ್ಳಬೇಕು. ಓಟದ ನಡುವೆ ದೊರೆತಿರುವ ಬಿಡುವಿನಲ್ಲಿ, ಹಿಂದಕ್ಕೆ ತಿರುಗಿ ನೋಡುವ ಮೂಲಕ ನಾವು ಕಳೆದುಕೊಂಡಿದ್ದೇನು ಪಡೆದುಕೊಂಡಿದ್ದೇನು ಎನ್ನುವುದನ್ನು ಒರೆಗೆ ಹಚ್ಚಬೇಕು. ಇಂಥ ಅವಕಾಶ ಮತ್ತೊಮ್ಮೆ ಸಿಗುವುದು ದುರ್ಲಭ. ■

